

ΕΘΝΕΛΛΑΙΡ

ΜΕΘΥΣΤΕ

Πρέπει νάσαι πάντα μεθυσμένος. Για νά μήν αισθάνεσαι τὸ σιχαμένο φορτίο τοῦ Χρόνου νά βαρένη στούς ὤμους σας καὶ νά σὲ γέρνη στὴ Γῆ, πρέπει νάσαι μεθυσμένος ἀδιάκοπα.

Ἄλλὰ μὲ τί! Μὲ ποίηση, μὲ ἀρετὴ μὲ ὅ,τι θέλετε. Ἄλλὰ νάσθε μεθυσμένοι.

Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ στὰ σκαλοπάτια κάποιου παλατιοῦ, στὰ πράσινα χορτάρια ἐνὸς χαντακιοῦ, στὴ θλιβερὴ μοναξιά τῆς κάμαράς σας ξυπνήσετε, καὶ τὸ μεθύσι σας ἐλαττώθηκε ἢ πέρατε, ρωτήστε τὸν ἄνεμο, τὸ κύμα, τὰ ἄστρα, τὰ πουλιά, τὸ ρολόγι, ὅ,τι φεύγει, κείνο ποῦ στενάζει, κείνο ποῦ τραγουδεῖ, ὅ,τι μιλεῖ, ρωτήστε το τί ὥρα εἶναι; καὶ ὁ ἄνεμος, τὸ κύμα, τὸ ἄστρο, τὸ ρολόγι θὰ σὰς ἀπαντήσουν. «Εἶναι ὥρα νά μεθύσετε, Για νά μήν εἰστε οἱ τυραγνισμένοι σκλάβοι τοῦ Χρόνου, μεθύστε, νάσθε μεθυσμένοι πάντα. Μὰ κρασί, μὲ ἀρετὴ, μὲ ποίηση, μὲ ὅ,τι θέλετε.

M. N. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ Σακρὸς τοῦ «Ἐμπρὸς» μᾶς ἀποκάλυψε τὴν περασμένη ἐβδομάδα πῶς ὁ κ. Μιστριώτης εἶναι «ἄνθρωπος ἀπὸ γρανίτη».

— Καλὸς ὁ λόγος του, μὰ ὅλος ὁ κόσμος ξέρεῖ πῶς τέτοια πράγματα, σὰν τὸν κ. Μιστριώτη, φτιάχνονται ἀπὸ κοκκινόχωμα στὰ σταμνάδικα.

— Ἡ γλῶσσα μας ἡ ζωντανή, καὶ ἡ γλῶσσα μας ἡ ξένη, ἡ καταρρέουσα, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ξένες λέξεις.

— Ὅχι μονάχα Γαλλικὲς, Ἑγγλέζικες, Τούρκικες, καὶ Ἰταλικὲς, ἀλλὰ καὶ Ρούσσικες ἀκόμα.

— Τὸ ὑποστήριξε μιὰ κυρία αὐτὸ κάπου. Κι' ὅταν τὴν ρώτησαν ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ Ρούσσικες λέξεις, ἡ κυρία γωρὶς νά στενοχωρηθῇ καθόλου ἀπάντησε:

— Μὰ τὸ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνεν δὲν εἶναι Ρούσσικο; Δὲν ἔχει τὴ ρούστικη κατάληξι εφ;»

— Ὁ Γυμνασιάρχης τῆς Πλάκας κ. Σακελλαρόπουλος γαμπρὸς τοῦ Μιστριώτη, ἔχει ὑποχρεώσει τοὺς μαθητὰς του νὰ γράφουν τοὺς «Ρητορικοὺς λόγους» τοῦ σεβαστοῦ του πενθεροῦ, γιὰ νά κάνουν ἀπ' αὐτοὺς «ἐκθέσεις ἰδεῶν».

— Νὰ λοιπὸν οἱ πατριωτικοὶ λόγοι ποῦ ἀναγκάζουν τὸν σεπτὸν «Διδάσκαλον τοῦ Γένους» νά σκίζεται γιὰ τὴ γλῶσσα του. Ἰτε, παιδεῖς Ἑλλήνων, περὶ παραδῶν ὁ ἄγων!

κακὸ μέτο νά ἀπατήσουνε τὸ πλῆθος, καὶ βλέπουμε κατὰ δυστυχία πῶς τὸ κατορθώνουνε.

Καὶ δὲν ξέρουν τί κακὸ κάνουν καὶ στὸν ἑαυτὸ του καὶ στὸ ἔθνος τους καὶ στὴν ἐπιστήμη τους σὰ λένε τὴ γλῶσσα τὴ φυσικὴ ποῦ μιλοῦν ἄρτοι καὶ ὅλο τὸ ἔθνος, λέφτερο καὶ δοῦλο, χυδαῖα καὶ θυμητικὸ τῆς σκλαβιάς. Τὸ ἔθνος ποῦ πρὸ ὀγδόντα χρόνια εἴτανε σκλαβωμένο, εἶναι τὸ ἴδιο ἔθνος ποῦ σήμερα εἶναι λέφτερο, κ' ἡ γλῶσσα ποῦ μιλοῦσε τότες εἶναι ἡ ἴδια γλῶσσα ποῦ μιλεῖ σήμερα. Λεφτερώθηκε τὸ ἔθνος, λεφτερώθηκε κ' ἡ γλῶσσα. Ἡ λεφτεριά τοῦ ἔθους τὰ μέσα νά μορφωθῇ καλύτερα, νά ἀναπτυχθῇ καὶ ὅσο μορφώθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε τὸ ἔθνος τόσο μορφώθηκε κ' ἀναπτύχθηκε κ' ἡ γλῶσσα του. Ἀπὸ ποῦ ποῦ κανένας νά τὸ καταλάβῃ ἐφκοῦλα σὰν πιάση καὶ παραβάλλῃ ἕνα διάλογο τοτινὸ μ' ἕνα διάλογο τωρινό. Ὁ Βηλαρᾶς, τὸ προνομιοῦχο «κείνο πένμα τῆς ἀναγέννησης τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ποῦ ἔγραψε τὴ δημοτικὴ γλῶσσα τῆς ἐποχῆς του μπορεῖ νά χρησιμεύῃ γιὰ πρόχειρο παράδειγμα, ὅχι μὲ τὰ γραφόμενά του ποῦ ἔχουνε κάποια τέχνη φραστικὴ, ἀλλὰ μὲ τὰ ἀπλὰ ἀκείνα λόγια του ποῦ ἀφοδύματα ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν πέννα του. Τότες τὸ λεχτικὸ εἴταν ἱκανὸ νά περιγράψῃ σωστὰ καὶ δυνατὰ μάλιστα κάθε σκέψη δύσκολη ἢ ἀπλὴ, ἀπόδειξη ποῦ ὑπάρχει ἡ συνεννόηση, σήμερα προστεθῆκανε ἕνα σωρὸ πρᾶγματα, ποῦ βαφτιστήκαν παίρνοντας ὀνόματα ἢ ἀπὸ

— Ἀστραψε κ' ἐβρόντηξε ὁ κ. Βρυδούρης πῶς θάποκλείσῃ στὶς ἐκλογὰς τὸν κ. Μπουφίδη ἀπὸ τῆς Λεϊβαδίας.

— Κάτι ἤξερε λοιπὸν ὁ κ. Θεοτόκης ποῦ δὲν τὸν ἔκανε ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν, γιὰτὶ τότε θὰ ἤμπορούσε ἀξιόλογα ὁ περίφημος αὐτὸς ἀποκλεισμοὺς νά γίνῃ καὶ κατὰ θάλασσαν.

— Πολεμικώτατος ἀνὴρ αὐτὸς ὁ κ. Στάης ἐπὶ τέλους.

— Ὅριστε, μὲλις ἄρπαξε τὰ γκέμια τῆς Παιδείας στὰ χέρια του κ' ἀμέσως ἄρχισε νά κινητοποιῇ τὰς λεγώνας τῶν μικρῶν μαθητῶν.

— Ἡ πρώτη κινητοποίησι εἶνε μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Πρίγκηπα Ἀνδρέα. Κρίμα μονάχα ποῦ ὁ κ. Στρατάρχης δὲν ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μαθητικῶν λεγώνων καὶ δὲν ἔδινε τὰ στρατιωτικὰ προστάγματα.

— Μὰ Βουλὴ κατάντησε αὐτὴ ἡ Ἱατρικὴ Ἑταιρεία;

— Εἶναι ἀδύνατο νά συνεδριάσῃ μιὰ φορὰ καὶ νά μὴ μαλλιοκουβαριασθοῦν τὰ μέλη της.

— Δυστυχῶς αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἴμπορεῖ νά εἰπῇ κανεὶς πῶς αὐτὸ συμβαίνει κ' εἰς Παρισίους, γιὰτὶ ἐκεῖ δουλεύουν οἱ γιατροί, ἐνῷ ἐδῶ δουλεύουν οἱ μαγκοῦρες τους.

— Μᾶς εἶπαν πῶς κάποιοι Γυμνασιάρχης, ὁ κ. Δωλός, ἀφοῦ ἔβγαλε ἕνα λόγο ἔρρο-ερό στοὺς μαθητὰς του κατὰ τῆς ἐθνικῆς μας γλώσσας κατόπι τοὺς ὑποχρεώσε νά γράψουν τὴ γνώμη τους... γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα!

— Τὸ Ὑπουργεῖο τόσο ἐνθουσιαστικὸς ἀπὸ τὸ παιδαγωγικώτατο κ' ἐκπαιδευτικώτατο αὐτὸ πραξικόπημά του, ὥστε ἀμέσως τὸν ἐπροβίβασε ἀπὸ Γυμνασιάρχης... σὲ καθηγητὴ τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς. Τοῦ ἔβριζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, αὐτὸς ὁ προβιβασμός.

— Τὰ συχαρήκια μας στὸν κ. Καραβία τῆς «Μακεδονίας» ἀφοῦ κ' ὁ κ. Μιστριώτης ἀναγνώρισε τὸ σκηνικὸ τοῦ Μακεδονοῦργημα ὡς ἀδράμα ἐθνικὸν κ' ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ πεποιημένον.

— Ὁ κ. Μιστριώτης τοῦ ἔδωκε ἀκόμα τὴν ἄδειαν «ἵνα διδάσκηται ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ μάλιστα ἐν ταῖς παρούσαις περιστάσει».

— Τέτοια ἄδεια ἐπῆραμε ἀπὸ τὸ σοφὸ καθηγητὴ καὶ μᾶς γιὰ τὴ μεταφράσι τοῦ «Δάρνη καὶ τῆς Χλόης» ποῦ ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλο.

— Ὁ σεβαστὸς καθηγητὴς ἐδυσκολεύθηκε στὴν ἀρχὴ νά μᾶς τὴ δώσῃ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπέσθηκε ἀρᾷ ἐβάλαμε καὶ δέκα Δεληγιαννικοὺς βουλευτὰς νά τοῦ μιλῇσουν.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

Πῶς ὁ κ. Μιστριώτης συχάθηκε τὸνομά του, ποῦ εἶναι τῆς χυδαίας, καὶ θέλει νά ὀνομάζεται Ἄδωνις.

Πῶς ὁ κ. Χατζιδάκις παράγγειλε ἐπίτηδες φορέματα καὶ

τὴν ἀρχαία, ποῦ μπορεῖ κανένας νά τὰ πῇ τεχνικὰ ἢ φικὰ-στηκαν ἀπὸ τὸ ὕλινδ τῆς ζωντανῆς. Γι' ἀπὸ ἀκοῦμε σήμερα τις λέξεις καὶ στὰ πιδ ἀπόκνετρα χωριὰ τῆς Ἑλλάδας: μονοπώλιο τοῦ ἁλτιοῦ, πανεπιστήμιο, ἡλεχτρισμός, ἀερόστατο κτλ.

Ἀλλὰ ποῦ νά κάνουν τέτοιες παραβολὰς οἱ καθαροὶ λόγοι. Ὁ Κοραῖς μεγάλος ἀλήθεια φιλόλογος καὶ ἄνθρωπος μεγάλος, ἔκανε ἕνα μεγάλο λάθος στὴ ζωὴ του. Θέλησε νά μορφώσῃ σὲ μιὰ μέρα τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ πῆρε τὴ δυστυχισμένη τὴ δημοτικὴ στὰ χέρια του καὶ τῆς κόλλησε ἀκαλαίστητα καὶ ἴσως ὅχι πολὺ μελετημένα λέξεις καὶ τύπους, ποῦ ἡ ἀμοιρὴ δὲν μποροῦσε νά τις βαστάξῃ καὶ νά τις χωνέψῃ. Μὰ καὶ ὁ Κοραῖς δὲν εἶναι γιὰ μεγάλη κατηγορία, δὲν τοῦ ἄξιζε τὸ τόσο βρυζοκόπι ποῦ τοῦ κάνουμε. Ζοῦσε σὲ μιὰ ἐποχὴ ποῦ στήληθεια εἴτανε βάρβαρη καὶ ἐπειδὴ κατὰλθε πῶς ἡ βαρβαρὴ σὺνὴ τὰ βιβλία ἔχει γιὰ ἐξημερωτικὰ μέσα περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, καὶ ἐπειδὴ τοῦ φάνηκε πῶς ἡ γλῶσσα τῶ βιβλίων, τρανὸ καὶ ἀπὸ λάθος, εἶδε κ' ἀποεῖδε, ἐφκίστε καθὼς εἴπαμε μιὰ γλῶσσα στὸ λεπτὸ. Καὶ τὴ γλῶσσα ἐκείνη, παρατηγῶντας οἱ δύστυχοι καθαρολόγοι τὸν ἀρχηγὸ τους τὴ φέρανε σὲνα σημεῖο, ποῦ ἂν ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο του ὕπνο ὁ Κοραῖς θὰ ἐτρίβε τὰ μάτια του, καὶ θάσκισε τὰ ροῦχα του, καταπῶς λέει ἡ γραφή. Εἶπα ἂν ξυπνοῦσε ἀπὸ τὸ μεγάλο του ὕπνο καὶ θυμῆθηκα πῶς πολλὰς φορὰς μοῦ ἤρτε στὸ νοῦ πῶς ἂν ζοῦσε σήμερα ὁ

μπαούλα, γιὰ τὰ Γερμανικὰ του τσίβι, ποῦ θὰ βγάλῃ λόγο στὴν Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου.

Πῶς ὁ Συντάκτης τῆς «Ἑσπερινῆς» δὲ διάβασε παρὰ μονάχα τὸν «τίτλον» τῆς Ἱστορίας τῆς Ρωμοσύνης.

Πῶς καλλίτερα νά περιμένῃ νά γραφῇ ἡ «Ἱστορία τῆς Προσφυγισσύνης».

Πῶς ὁ κ. Λεβίδης εἶδε στὸν ὕπνο του πῶς φιλοῦσε τὸ Βγγέλιο τοῦ Πάλλη.

Πῶς ὁ κ. Σωτηριάδης τὸ φουσαεῖ καὶ δὲν κρυώνει ποῦ τὸν πῆρανε γιὰ μαλλιάρο.

Πῶς ὁ κ. Φιλαδελφείας ἔγραψε τοῦ Παλαμᾶ νά τοῦ στείλῃ πίσω τὰ χρήματα τοῦ «Γυμνοῦ τῆς Ἀθηνᾶς».

Πῶς ὁ Παλαμᾶς ἀπάντησε πῶς θὰ τὰ πλερώσῃ μ' ἕνα «Γυμνο στὰ Ξαναμωράματα».

Πῶς ὁ κ. Κλέων Ραγκαβῆς κινδυνεύει νὰποθάνῃ ἀπὸ ντροπῇ.

Πῶς ὁ «Νουμάς» τοῦγραψε πῶς ὁ μόνος τρόπος νά σωθῇ εἶναι νά μὴ σκαλίζῃ φοβίμα.

Πῶς ὁ κ. Ξενοπούλος συλλογιέται πῶς νά κατακρίνῃ καὶ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς μεταφραστὰς καὶ τοὺς Νομάδες καὶ νά βγῇ αὐτὸς ὁ μόνος μὲ γνώση.

Πῶς ὁ κ. Βικέλας ἀποφεύγει κάθε ὀμιλία γιὰ γλωσσικά, μὴν τύχη καὶ κακοκαρδία τοὺς δημοτικούς, τώρα ποῦ ἄρχισαν καὶ πληθαίνουν.

Πῶς ὁ κ. Πολίτης βλαστημάει τὴν ὥρα ποῦ παντρέφτῃ τὴν Καθαρεύουσα, γιὰτὶ κάμνει κρυφὲς ἀπιστίες μὲ τὴ Δημοτικὴ.

Πῶς ὁ κ. Δροσίνης βαρέθηκε τις παλιὲς του ὀγάπες, καὶ κάμνει φανερὲς ἀπιστίες μὲ τὴν καθαρεύουσα.

Πῶς ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος ἄρχισε καὶ συλλογιέται σπουδάζει ἂν δὲν εἶναι καλλίτερα νά πάψῃ νά γράφῃ Γαλλικά, καὶ νὰρχίσῃ κ' αὐτὸς ρωμαϊκά.

Πῶς ὁ Ψυχάρης σὰ διάβασε τὰ τελευταῖα Μιστριώτικα ἔσπασε τις τσιράντες του ἀπὸ τὰ γέλοια.

Πῶς οἱ ὀπαδοὶ τῆς «Μέτης Σχολῆς» ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω εἶναι τράγοι.

Πῶς ὁ κ. Σουρῆς εἶναι κ' αὐτὸς τῆς «Μέτης Σχολῆς» «γιὰ νά ταιριάξῃ ἱστίκο».

Πῶς ὁ κ. Βάλβης θὰ γράψῃ πᾶς τὸ μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σίβιλατο.

Πῶς ὁ Σουλτάνος, ὁ Βεζύρης, κ' οἱ μεγαλήτεροι πολιτικοὶ τῆς Τουρκίας εἶναι μὲ τὸ Μιστριώτη.

Πῶς ἡ Βουλγαρία ὅ,τι σύσσωμος εἶναι μὲ τὸν Κόντο.

Πῶς μὲ τὸν Χατζιδάκι εἶναι ἡ Ρωσσία.

Πῶς ὁ Μιστριώτης λέει καὶ ψευδῆ καὶ κίποτες.

Πῶς εἰσεῖς ἕνα ξερὸ τηλεγράφημα σὲ ἀγγλικὴ ἐφημερίδα σταλμένο ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, καὶ τὸνόματε «ἐπίδοκιμασία».

Πῶς στὰ χάλια ποῦ βρέθηκε, τί πειράζει νά πῇ κ' ἕνα ψευδᾶκι.

Κοραῖς κ' ἔβλεπε τὴν ἐξέλιξη τῆς δημοτικῆς καὶ τὴ σημερὴν κατανεῖα τῆς δὲ θὰ εἶχε πιά τις παλιὲς του ἰδέες. Γιὰτὶ μοῦ φαίνεται ἀδύνατο ἄνθρωπος τῆς διανοητικῆς δύναμης τοῦ Κοραῖ νά μὴ καταλάβῃ τὸ ζήτημα, νά μὴ μπῇ ὁλόσωμος στὴν ἰδέα, ποῦ ἐμεῖς σήμερα κοπιᾶζουμε καὶ πολεμοῦμε νά τὴ ξαπλώσουμε νικηφόρο στὴ συνείδηση τοῦ ἔθνους.

Καὶ γιὰ τοὺς κόπους ἀφ' οὓς ποῦ κάνουμε ἐμεῖς οἱ εὐαρίθμοι ὀπαδοὶ τῆς ἀπλῆς, καταπῶς λένε μερικὰ λα/ανόφυλλα τῆς Ἀθῆνας καὶ τῆς Πόλης, (σημειώσατε περικαλῶ, πῶς τῆς Πόλης οἱ δημοσιογράφοι δὲν εἶναι ἀκόμα χειροαφετημένοι καὶ γι' αὐτὸ ἀνέφτυνοι, ἡθικοὶ ἀφ' οὗτοι εἶναι πάντα οἱ Ἀθηναῖοι πρωτοῦποστηριχταί τῆς καθαρεύουσας) ἀντὶς, ἀφοῦ ἔχουν ἐνάντια γνώμη, νά μᾶς πολεμήσουν μὲ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν ἀλήθεια, ξεφένδρουν σὲ βρυζοκόπια ἀνούσια καὶ φοιτητικὰς μαγγοῦρες. Καὶ ὅμως μοῦλα ἀπὸ τὰ βρυζοκόπια καὶ τις μαγγοῦρες δὲν πρέπει νά σκιαζόμεστε ἱστία ἱστία ἀπὸ τοὺς τὰ καμώματα ὑπερετοῦν τὸ ζήτημα, ὀηλαδὴ τὴν ἰδέα μας. Καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς δημοτικῆς ἀφ' ἑαυτῶν καὶ πληθαίνουν σὰν τὸ σιτάρι, ὅχι μόνο στὸ λέφτερο κράτος, ἀλλὰ καὶ στὸ δοῦλο καὶ παντοῦ ὅπου ὑπάρχει Ρωμῆς, ἐδολογία Θεοῦ θαρρεῖς, γιὰτὶ οἱ Ρωμιοὶ δὲν πάψανε νά εἶναι ὑπνοὶ καὶ τοὺς ἰοῦσε κολύτερα ἢ ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ψευτιά, φτάνει νά καταλάβουνε ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ ποῖα εἶναι ἡ ψευτιά. Κι' ἀπὸ, πρέπει νά εἴμαστε βέβαιοι, πῶς θὰ γείνῃ μιὰ μέρα.

Πόλη, 25 τοῦ Νοεμβρίου.

Α.Χ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ